

DE JONGEN EN DE KAPSALON. EEN STADSLEGENDE

Er was eens een jongen. Hij woonde op een eiland midden in de oceaan, ver uit de kust van Afrika. Het eiland was vroeger onbewoond. Totdat de Portugezen kwamen. Ze noemden het groepje eilanden Kaapverdië en maakten er een doorvoerhaven voor de slavenhandel van. Ze legden er ook suikerplantages aan waar ze Afrikaanse slaven lieten werken. Handelaren uit Europa en Azië maakten kinderen bij de Afrikaanse vrouwen en zo kreeg Kaapverdië een bevolking.

Het eiland waar de jongen opgroeide was niet vruchtbaar. Daarom was er niet veel te eten. Zijn moeder kookte meestal bonen met wat groenten en vis. Soms was er vlees op het eiland. Gedroogd of gepekeld, ingevaren door een schip uit Portugal. Dan maakte ze cachupa. Allerlei lekkers liet ze dan in één pan langzaam gaar koken: bonen, kool, maïs, chouriço (varkensworst), vis en gezouten varkensvlees. De jongen was gek op cachupa, hij wilde het wel iedere dag eten, maar dat kon natuurlijk niet. Als er wat over was van de vorige dag dan warmde de moeder dat op voor het ontbijt en deed ze er een spiegelei boven op. De burengingen ook cachupa maken en hun burengingen ook en zo groeide het uit tot het nationale gerecht dat alle Kaapverdianen met elkaar en hun eiland verbindt. Er verscheen een postzegel met een flinke schep cachupa er op afgebeeld.

Op een dag riep de vader zijn gezin bij elkaar. Hij was net als veel andere eilandbewoners werkloos. Hij had een man uit Holland ontmoet die werk voor hem had in de Rotterdamse haven. Er woonden al veel Kaapverdianen in Rotterdam, ze werkten allemaal in de vaart en hij had besloten om daar ook naar toe te gaan. Hij zou geld naar huis sturen en zodra hij woonruimte

Rotterdam, Heemraadssingel

gevonden had, dan moesten de jongen, zijn moeder en zijn zusjes ook maar naar Rotterdam komen. De vader vertrok. Na twee jaar had hij nog geen geschikte woonruimte gevonden en er was ook niet altijd werk voor hem in de haven. Vader had heimwee naar zijn eiland en naar de chachupa van de moeder. De jongen miste zijn vader. Hij droomde van die grote stad, met veel winkels waar je van alles kon kopen. Hij was dol op mooie kleren, hij zag er zelf altijd heel verzorgd uit. Toen hij zeventien jaar was besloot hij zijn vader achterna te gaan. Hij kon meevaren met een schip. Hij moest de bemanning knippen en scheren en de kok helpen in de keuken. Toen het schip in Rotterdam aanlegde stond zijn vader hem op te wachten. De jongen kon bij hem intrekken en hij ging op zoek naar werk. Het werk in de haven was niet geschikt voor hem en hij werd kapper in het centrum van de stad. Naast de kapsalon was een eethuis.

Op een dag ging de jongen naar binnen en vroeg aan de Turkse eigenaar wat hij allemaal in huis had. Er was shoarmavlees, patat en kaas. De jongen vroeg of hij dat ook allemaal tegelijk kon bestellen. De Turk maakte er iets lekkers van. Hij bedekte de bodem van een aluminium bak met patat, daarop schepte hij een laag shoarmavlees, kneep er knoflooksaus overheen en wat sambal, dekte alles af met een plak Goudse kaas en het geheel schoof hij onder de grill, tot de kaas smolt en de patat en het vlees nog zachter maakte. Om het af te maken legde hij er ijsbergsla met stukjes komkommer en tomaat boven op. De jongen was verrukt. Voortaan haalde hij iedere dag rond lunchtijd zijn bak met lekkers.

Op een dag was het heel druk in de kapsalon. Hij vroeg de jongste bediende om bij de burens lunch te halen. “Zeg maar kapsalon, dan weten ze wel wat er bedoeld wordt.” Toen de jongste bediende aan de beurt was bestelde hij ‘kapsalon’. De Turk ging aan de slag terwijl een groepje Surinamers belangstel-

lend toekeek. “Dat ziet er lekker uit man, doe mij dat ook maar”, zei een van hen. Zijn vrienden bestelden hetzelfde en de goed gevulde bak viel bij iedereen in de smaak. Ook andere klanten begonnen te vragen naar kapsalon. De Turk schreef ‘kapsalon’ op zijn menukaart, in de varianten klein, medium en groot, vanaf € 2,50. Andere snackbars in Rotterdam volgden zijn voorbeeld. Kapsalon werd geliefd bij jongeren die na een nachtje stappen trek kregen in veel calorïen.

Nu is kapsalon de waardige opvolger van het ooit typisch Rotterdamse, maar bijna uitgestorven gebakken uierboord. En kapsalon is bezig de rest van Nederland te veroveren. Er gaan geruchten dat kapsalon ook Gent en Antwerpen al heeft bereikt.

De jongen in dit verhaal heet in de echte wereld Nataniël Gomes. Zijn zaak heet Kapsalon Tati en de snackbar waar het allemaal begon heet El Aviva aan de Schiedamseweg te Rotterdam